דבריכינן לשני הטעמים, דנראה דהגוה"כ דטעם כשיקר נהי דדיני הוא דחשוב כעיקר לכל מילי, ומושיל גם לזה שהוא בדיני שהות מחמבת החינים ותמין הבת לידי חימון ושיולתין בו יים מלה ושהוא ממין המובל לחלה אבל כ"ז הוא רק בעיקר דיני', אבל כוה דחשוב לחם בוה לא מלאנו מאין לחילפי׳ שיועיל הדין של מעם כעיקר בחלות שם לחם, דהוא זה דין בפיע החלוי רק בעיקרו ולא בטעמו, ואע"ג דדק חמשת המינים ודין לחם, תרווייהו חד דינא הויין, דכל שהוא מהמשת המינים ממילה אית בי' דין לחם, אבל מימ שני שמות הם, ודין לחם הוא חלות שם בפיע, וכל שהוא בתערובות מין אחר דאתינן עלי' מנוה"כ דטעם כעיקר לא חייל בו שם לחם, כיון דהגוה"כ של טכע"ק אינו מושיל לוה השם, אשר לוה הוא דבאה ההלכה דגרירה, דהויא דין מסייים בדין לחם, שהאורז נגרר אחר החטים לדין לחם, וממילא חל בהטכע"ק שבו דין לחם, ונמלא דתרווייהו לריכן, יסוד הדין שהוא מחמשת המינים ע"י הגוה"כ של טעם כעיקר, וההלכה דגרירה למיחל שלי' שם לחם דלריכינן בחלה ומלה.

ובראה דהכי מתבאר מהסוגיא דמנחות דכ"ג ע"ב דאיתא שם חיש חבלה בקלח בשומשמין ובכל מיני תבלין כשרה, מנה היא אלא שנקראת מנה מתוכלת, קס"ד דאפים לה תבלין טפי ממלה בשלמא לח"ד בתר בטל אזלינן בסל הוי כמבטל דלכי מיטפשא הו"ל כתבלין אלא למ"ד בתר מבטל אולינן מבלין מי קא הוו מלה, הב"ע דלא אפים לה תכלין דרובה מלה היא ולא בעלה, ועיין בחום' שם שהקשר דהרי גם אם חשוב חין בשאינו חינו מימ הרי אינו מסבטל משום דינא דטכע"ק וכדתנן דהעושה עיסה מן החטים ומן האורו דאם יש בה טעם דגן אדם יולא בה ידי חובת מלה, אכן לפי המבואר הרי ניחא, דנראה דלא דמי דין מין במינו לא בטל מהך דינא דטעם כעיקר, דהך דמין במינו לא בסל יסוד הדין הוא דלא חל על עלם החפלא עיקר דין בטול כלל, וע"כ ממילא דהדבר חשוב איתי' בשיני' כמו שהוא בכל דיניו כיון דפקע מעיקרו דין בימול, וע"כ ממילא דמהניא זאת גם לענין שיהא חשוב לחם, דאותו המקלת דגן שבתוכו חשוב גם לחם, כיון דלא מתבטל כלל ובדיני קאי, משא"כ הך דינא דטעם כעיקר, עיקרו לא נאמר על הפקעת דין בטול מגוף הדבר שנתערב, ואך דהוי זאת גוה"כ בפיע של חלות דין ואיסור דטעם כעיקר, והוא המחדש שעלם הדבר ג"כ אינו מתבטל ע"י חלות הדין של סעם כעיקר, ואיכ ממילא דדין בטולו מתחלק, דלמאי דלא מהניא הדין של טכעיק הדר דינא דהרי הוא בבטולו, ועיכ שפיר אמרינן דמאחר דלענין למיחל עלי׳ שם לחם לא מהניא הדין דטכעיק איכ ממילא דהרי הוא לענין זה בביטולו ואין בו דין לחס, והא דחנן דהעושה עיסה מן החטים ומן האורז דחייבת בחלה ויולא בה י"ח מלה ביש בה טעם דגן, היינו רק משום דהתם הא איירינן בחטים ואורו דיש בהן דין גרירה, וע"כ מועיל ואח לאחולי בי' דין לחם, אבל הכא דאייריכן בחבלה בחבלין דליח בזה דין גרירה משו"ה הוא דאלטריך הגמ' דוקא לטעמא דמב"מ לא בטיל או לרובה דגן כיון דמשום שעמא דטכעיק אין בה דין לחם וכש"כ. והנה בהך דתבלה בתבלין כשרה נחלקו בזה הרמב"ם והראב"ד דדעת הרמב"ם בפיה מה' המן ומלה וכפי"ב מה' מעשה הקרבנות כדעת רש"י במנחות שם דקיימא דתבל התבלין בעיקר מעשה העיסה ומ"מ תניא דכשרה, והראב"ד בה" מעשה הקרבנות שם השיג ע"ו ח"ל א"א נראה לי בחלה האפויה נשנית שמופר לאכול שירי בתבלין ואין חוששין לבטול שעם חלה אבל למנחת הסלת ללוש את שירים בתבלין אסור משום חימון עכ"ל, וכן כתב בפ"ו מה' חמך ומלה ה"ו בהשנתו שם, ולפ"ו לפ"ד הראב"ד שמפרש דתבלה

משבתתי בכ"ד ובין שריפה, דחם השבתתי בכ"ד רק הבעלים ביימי ממה שאין להם חמן, ושיכ לא הותר האפר, משא"כ הם ממתו בשריפה דנששה המלוה בהחפלה יהוי נששית מלותו פ"כ הותר האפר. ולפ"ז הרי חיושבים היטב דברי הרחב"ם דלוהין על לאוי דלא יראה ולא ימלא, דהטעם דלא חשוב לאו הניתק לעשה ליל דהוא משום דם"ל דהך תשביתו עיקרו הוא איסור עשה שלא יהא לו חמן והוי כמו כל דברים האסורין בעשה ולית דלא הוי ניתק לעשה, ואיכ לא שייך זאת אלא אם נימא דהשבתתו בכ"ד, וכש"כ דלמ"ד השבתתו בכ"ד עיקר הקרא דתשביתו הוא שלא יהא להם חמן, משא"כ אם נימא דמלותו בשריפה איכ הויא מלוה הנעבית בנוף החפן, ואו פשיטא דהוי ניתק לעשה כמו שריפת נותר וכדומה. ואפילו אם נימא דגם לדידי נכלל בהך דתשביתו איבורא שלא יהא להם חמן, אבל חיוב השריפה שבחמן הא פשיטא דהוי מלות עשה כשארי דברים הטעונין שריפה, וכיון דגם זה נכלל בהקרא א"כ פשיטא דמיחשב עי"ו ניחק לפשה "ולפ"ו הרי ניחא דעת הרמב"ם, דסוגית הגמ' בפסחים דף ליה שהבאנו הא קיימא אליבא דר' יהודה וכמבואר בסיניא שם, ולר"י דס"ל דמלותו בשריפה פשיטא דהוי ניתק לעשה, משא"כ הרמב"ם דפסק בפ"ג מהל' חמן ומלה דהשבתחו בכיד, ואיכ ליכא בהך דחשביתו רק איסור עשה לחוד שלא יהא להם חמן, ע"כ שפיר פסק דלא הוי ניתק לעשה ולוקין פלי׳ וכש"נ.

פין הל"ה העושה עיסה מן החמים ומן החורו חם יש בה טעם דגן יולא בה ידי חובתו שכ"ל, ובהשגות ז"ל כ"ל והוא שיש בה דגן כזית בכדי אכילת פרם ויאכלנו עכ"ל, וכן בפ"ו מהל' בכורים הי"א כתב הרמב"ם ז"ל המערב קמח חמים וקמח חורו ועשה מהן עיםה חם ים בה טעם דגן חייבת בחלה ואם לאו פטורה עכ"ל, ובהשנות שם ז"ל א"א נראה מן הירושלמי דבשינן שיהא בה דגן כשיעור כרשב"ג דהכי פסיק הלכה כוותו' מיהו לא בעינן רוב דגן עכ"ל, ביאור הדברים, דהנה בפ"ג דחלה תנן העושה עיסה מן החטים ומן האורו אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה ויולא בה אדם ידי חובתו בפסח, ובירושלמי שם מתניתא דלא כרשב"ג דרשב"ג אומר לעולם אינה חייבת עד שיהא בה דגן כשיעור, ריביא בשם רשביל הלכה כרשביג, חהו שהשיג הראב"ד על הרמב"ם שפסק בסתמא דאם יש בה מעם דגן חייבת בחלה וכן לענין חלה דאדם יולא בה ידי חובתו ולא הזכיר דבעינן דגן כשיעור כפסק הירושלמי, ועיין בת"ח בה' חתך וחלה שם שהוכיח מהא דנקט הרתב"ם דוקה הנך תרי מיני חטים וחורו שית דמעמה הוה משום דהחורו נגרר חחר החטים וכמבוחר הך טעמח להדיח בירושלמי פ"ק דחלה, ומועיל הך דינה דגרירה גם לענין השלמת שישרה. ומשו"ה הוא דסובר הרמב"ם דלא בעינן דגן כשיעור לא לשנין חלה ולא לשנין חלה.

דתבה ביסוד הך דינא דהעושה עיסה מן החטים ומן האורו דתנן דאם יש בה טעם דגן חייבת בחלה ואדם יולא בה ידי חובתו בפסח, דמבואר בזבחים דע"ח דהוא משום דטעם כעיקר דאורייתא, ובירושלמי פ"ק דחלה מבואר דהוא משום דטעם כעיקר דאורייתא, ובירושלמי פ"ק דחלה מבואר דהוא משום משום דין גרירה דהאורו נגרר אחר החטים, וכבר עמד בזה בהלכות חלה להרמב"ן דלמה לני לתרתי טעמי. ואשר ידאה ליחר בזה, דהנה בהא דבעינן במלה וחלה דוקא שיהא מחמשה המינים הבאין לידי חימין, וכמבואר הך מעמא בפסחים דל"ה ובמכחות ד"ע, הרי אין זה דין מינים לחוד דבעינן דוקא מאותן המינים ולא ממין אחר, כי אם דנכלל בזה בבעינן דוקא מאותן המינים ולא ממין אחר, כי אם דנכלל בזה גם הך דינא דכן שהוא מחמשה המינין אית בי" דין לחם בהחפלא, וכל שאינו מחמשה המינים אין בהחפלא ושם לחם בהחפלא, וכל שאינו מחמשה המינים אין בהחפלא

of the fall was Col Lyke Jage the fire alx The property of 8 1913 160 5210 PINIC PIN AUTO PINIC PIN AUTO PINIC PIN AUTO PINIC PIN AUTO PINIC PINIC

1. This on the 1st question on the Pids.